

Rahvusvaheliste menukrite autor

RICK MOFINA

TÄIE HOOGA EDASI

TEINE RAAMAT

Rick Mofina
Full Tilt
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Highway Nine, Inc.
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07328317
ISBN 978-9949-82-099-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

See raamat on sulle, lugeja.

Ta parandab need, kelle süda on murtud,
ja seob kinni nende valusad haavad.

Laulud 147:3

Rampart, New York

Vana matmispaik.

Keegi ei käi eales seal.

Chrissie tundis kohmetust oma kavaleri sünnipäevasoovi pärast „teha seda“ seal.

„Robbie, see paik ajab mul judinad peale.“

„Jäta nüüd, tibu. Mõtle sellest kui oma esimesest korrast kaheksateistkümnendaastase mehega ja meie esimesest korrast surnuaias. Kas pole lahe?“ Robbie tõmbas kõrrega karastusjoogipurgi tilgatumaks, seejärel rõhitas. „Pealegi oleme seda teinud igal pool selles masendavas linnas.“

Kurb, kuid tõsi. Siin polnud suurt muud tehagi.

Rampart oli väsinud väikelinn Riverview' maakonnas New Yorgi osariigi põhjapiiril. See oli provintsliku Ameerika kodu: patriootidel olid verandal väljas riigilipud, siin leidus luitunud välimusega pisipoode, siin asusid suure krediitkaardifirma kõnekeskus, väike amišite kogukond ja vangla.

Chrissiele tundus, et Ramparti elanike ainsad tegevused olid töötamine, purjutamine, seksimine, elu üle torisemine ja linnast lahkumisest unistamine.

Välja arvatud ehk amišid, mõtles Chrissie, nemad paistsid rahul olevat.

Chrissie ja Robbie oli kaks ja pool aastat koos olnud. Kui nad nüüd Robbie isa Ford Tauruses istusid ja valgusfoori rohelist tuld ootasid, mõtiskles Chrissie nende ees seisvast sundvalikust.

Chrissie oli ühte Florida kolledžisse vastu võetud. Robbie ei tahtnud,

et ta sinna läheks. Robbiet ootas töökoht vanglas ja ta rääkis abiellumisest. Chrissie armastas Robbiet, kuid ei kavatsenud jääda Ramparti ja saada vangivalvuri naiseks, töötada ostukeskuses, sõidutada oma lapsi igale poole, samal ajal püüdes mitte otsa sõita amišite hobuvankritele.

Chrissiel seisis paari kuu pärast ees lahkumine, ent Robbie vältis sellest kõnelemist. Ta elas hetkes. See oli tore, kuid varem või hiljem tuleb Chrissiel temaga suhe lõpetada.

Kuid mitte täna õhtul. Mitte Robbie sünnipäeval.

Valgusfoori tuli vahetus ja nad veeresid piki Riverview' ostutänavat. Selle avar parkla oli mahajäetud ja pime.

„Noh, kallid, kas oled surnuaiaks valmis?“

Robbie tüüris Taurust juba mööda kiirteed linnast välja. Valged teemärgistusjutid libisesid kiiresti nende all ja Chrissie tegi ettepaneku.

„Läheks õige Rose Hilli?“

„Ei, me käime seal kogu aeg.“

Chrissie tundis Robbie kätt oma jalal.

„Ole nüüd. Mul on sünnipäev.“

„Aga see on nii pagana jube. Seal ei käi mitte keegi.“

„See teebki selle paiga ägedaks.“ Robbie silistas Chrissie reie sisekülge.

„Mul on pagasiruumis magamiskott.“

Chrissie ohkas ja vaatas aknast välja suveöhe.

„Olgu pealegi.“

Kui nad linnast välja jõudsid, suundusid esituled pimedusse. Fordi kõrged valguskiired tabasid üksildase sõidutee äärsetest metsadest neid jälgivate loomade hiilgavaid silmi.

Pärast mitme kilomeetri läbimist võttis Robbie kiiruse täiesti maha ja keeras maanteelt rohtukasvanud rajale. Seda tähistas tormidest räsitud silt, millest oli lihtne mööda sõita ja millel oli üks sõna: matmispaik.

Auto kõikus ja vajus kaldu, kui Robbie sõitis aeglaselt üle vanade rattarööbaste, kuni nad peatusid sissepääsu keelava sildi juures, mis oli traadiga keti ja lukuga suletud värava külge kinnitatud.

„Vaata seda seal.“ Chrissie osutas käega. „Me ei pääse sisse.“

Robbie jättis auto seisma.

„Pääseme küll.“

Ta läks autost välja värava juurde, tema T-särk kumas pimeduses.

Ööliblikad laperdasid esitulede ümber, kui Robbie luku kallal toimetas, ning ainus heli oli ritsikate koor.

Chrissie teadis selle piirkonna ajalugu. Ta oli üheksanda klassi uurimistöös sellest kirjutanud.

19. sajandi lõpus ehitas osariik Ramparti suure hullumaja. Sellel oli oma surnuaed, sest kohalikud ei soovinud, et patsiendid maetaks nende lähedaste kõrvale. Kui hullumaja nelikümmend aastat tagasi suleti, eemaldati kõik hauakivid ja hauakohti hoiti saladuses, et kaitsta perede privaatsust. Praegu polnud seal muud kui lahmakas rohelist muru, mida piiras lopsakas mets.

Robbie tegi luku lahti, kett kõlises, kui ta selle eemaldas, ja avas värava. Pärast seda, kui nad olid autoga sellest ettevaatlikult läbi sõitnud, sulges ta värava.

„Kuidas sa selle luku avasid?“

„Trevi paps töötab transpordiosakonnas ja ta rääkis mulle, et kui vana lukku õigesti käänata, tuleb see lahti.“

Robbie sõitis aeglaselt piki surnuaia metsaserva, seiskas mootori ja kustutas tuled.

Pea kohal sirasid tähed.

Nad kõndisid Robbie telefoni valgel kaugemal asuva alani, kus muru oli nagu paks vaip. Nad rullisid magamiskoti lahti.

„Ümberringi pole midagi, aga meie all on hullud surnud.“

„Kuss, sünnipäevalaps.“

Robbie libistas käed Chrissie piha ümber, seejärel ta särgi ja teksapükste alla. Nad suudlesid ja kui Chrissie käsi leidis Robbie tõmbluku, ta tardus, tõmbus eemale ja vaatas kottpimedasse metsa.

„Mis on?“

„Seal eemal on midagi!“

Robbie järgis tema pilku leekideni, mis hubisesid sügaval metsas.

„Mis see on?“ Chrissie hoidis tugevamini Robbiest kinni.

„Ma ei tea. Seal pole aakrite kaupa mitte midagi.“

„Seal on vana küün, mida hullumaja kasutas aastaid tagasi, aga...“

Tule suunast kostis nendeni jõuetu kauge karje, naise karje.

„Oh, jumal küll, Robbie!“

„Mida paganat?“

Õövaikust lõhestas veel karjeid, sel korral valjemini, nii et Chrissiel tõusis kananahk ihule.

„Aidake mind! Palun! Aidake mind!“

Robbie haaras Chrissiel käest ja hakkas tule suunas läbi metsa jooksmas, ent Chrissie tõmbas ta tagasi.

„Võtame auto!“

„Ma ei tea, kas me pääseme läbi!“

„Robbie, autos on meil turvalisem!“

Nad jooksid auto juurde, vedades magamiskotti enda järel.

Robbie kohmitses võtmetega, käivitas auto ja juhtis seda mööda rada, mis näis kaduvat eespool asuvasse metsa.

Leegid paisusid.

Chrissie helistas hädaabinumbrile 911.

„Ma soovin teatada tulekahjust ja naisest, kes karjub appi!“

Kui nad rada mööda edasi liikusid, tungides läbi tiheda puudesalu ja alusmetsa, oletas Chrissie, et nad on põlengust vast saja meetri kaugusel. Ta andis dispetšerile juhiseid ja talle kinnitati, et tuletõrje, kiirabi ja politsei on teel.

Lehised oksad kriipisid ja peksid autot. Robbie sõitis ettevaatlikult mööda konarlikku rada.

„Mu vanamees lööb mu maha, kui ma Taurust kriimustan!“

Alusmets ja kivid laksasid vastu autopõhja, kui nad jõudsid lagendikule, kus avanev pilt nad ahhetama pani.

Vana küün oli üleni leekides, tuli marutses öise taeva taustal.

Naine jooksis sellest kiljudes välja, suitsu ja sädemete rada taga. Leegid, mis olid neelanud terve tema keha, lehvisid nagu kohutavad lipud, kui ta vaarus ja kukkus põleva hunnikuna auto ette kokku.

Chrissie karjatas.

Robbie haaras magamiskoti, tormas naise juurde ja summutas leegid. Sel ajal, kui küün tulepõrgus raksus ja mõirgas, ühinesid peagi lähenevad sireenid Chrissie karjetega.

Naine oigas agoonias.

Kui Robbie püüdis haarata tal käest, mis oli nüüd mustaks tõmbunud konks, nägid nad tema randmete ümber söestunud nõöre.

Rampart, New York

Ramparti üldhaigla intensiivravipalatis voolas hapnik tasase mõõdetud rütmiga läbi hingamistoru, mis oli ühendatud põlenguohvriga.

Väikesel ekraanil naise voodi kohal jälgiti tema südant, vererõhku ja teisi elutähtsaid näitajaid.

Voodi kõrval seisis veenitilguti.

Naine oli pealaest pahkludeni mähitud marlisidemetesse ja ta oli tugevate rahustite mõju all, et leevendada piinavat valu, mida tekitasid kolmanda astme põletused, mis võtsid enda alla enam kui 85 protsenti tema kehast.

Naine oli kaotanud juuksed, kõrvad, näo, peaaegu kogu naha.

Tema jalad olid söestunud tombud, käed söestunud küünised.

Naise vigastused olid surmavad. Ta ei ela ööd üle, oli arst öelnud Ramparti politseijaoskonna uurijale Ed Brennanile.

Sellest alates oli Brennan oodanud koos intensiivraviõega naise voodi kõrval, lahkumata sealt kordagi.

Ta oli olnud kodus, kui talle helistati.

Edi naine oli nende poja magama pannud. Ed oli valmistanud paismaisi ja nad vaatasid parajasti filmi „Otsijad“ lõppu, kui tema mobiiltelefon helises.

„Heledanahaline naine, kahekümnendate eluaastate keskel,“ oli politseinik Martin talle üürgavate sireenide saatel teatanud. „Leidsime ta vana matmispaiiga lähedalt. Hullusti põlenud. Nad viivad ta üldhaiglasse – nad ei usu, et ta välja veab. Ed, paistab, et ta oli kinni seotud.“

Brennan tormas haiglasse lootusega saada ohvrit surmaeelne avaldus.

Arst juhtis Brennani kõrvale pärast seda, kui vältimatu abi töötajad olid teinud naise heaks kõik, mis suutsid.

„Meil pole tagatist, et ta uuesti teadvusele tuleb.“

Brennan vajas naise abi, et too aitaks tal lahendada seda, mis peagi saab mõrvajuhtumiks.

Oodatud tundide jooksul oli Brennan palatilõhnaga ära harjunud. Neil polnud naise isikut tõendavat dokumenti. Sõrmejälgede võtmise võimalust polnud ja tal ei paistnud olevat rõivaid või ehteid. Kui oligi, siis olid need ära põlenud. Tuleb üle vaadata kohalikud, osariigi ja üleriigilised kadunud isikute juhtumid.

Kõige häirivam tahk loo juures olid nöörid.

Brennan vaatas uuesti telefonist fotosid, mille Martin oli sündmuspäigalt saatnud.

Ta võpatas uuesti.

Siis keskendus ta söestunud nööridele.

Paistis, et naine oli olnud nendega kinni seotud.

Ta oleks saanud tulekahju puhkedes hoonest põgeneda.

Mille ja kelle eest põgeneda?

Kui põleng saab veega kustutatud ja kõik jahtub, on vaja sinna kriminalistid saata.

„Uuriija?“ lausus haiglaõde.

Söestunud jäänuk sellest, mis oli kunagi olnud naise parem käsi, liikus.

Õde vajutas nupule voodi kohal ja arst tuli kohale, kontrollis monitori ja kummardus naise kohale.

„Ta hakkab teadvusele tulema,“ sõnas arst. „Me eemaldame hingamisvooliku, nii et ta saab rääkida, kuid pidage meeles: tema kõri ja kopsud on kahjustatud.“

Brennan mõistis.

See võib olla tema ainus võimalus.

Kui toru oli eemaldatud, hakkas monitor piiksuma, kui naine õhku ahmis. Tema eest hoolitsemine võttis viivu aega ja piiksud jäid harvemaks. Siis noogutas arst Brennanile, kes astus lähemale ja valmistus telefoniga videosalvestust tegema.

„Ma olen uuriija Ed Brennan. Kas te saate mulle oma nime öelda?“